

АЛЕКС БОЛДИН
МЕСНИ ЗАГОВЕЗНИ

chitanka.info

Има два дни от седмицата, които Ангел особено обичаше. Това бяха съботата и неделята. Обичаше ги, не защото бяха почивни дни, а затова, че през тях той чувстваше един особен аромат на свобода. Отспиваше си до късно, отяждаше си онова, което му се яде, тоест каквото успееше да си приготви, срещаше се с любими хора и приятели. Това, от своя страна, му повдигаше жизнения тонус, правеше живота му по-емоционален и интересен.

Затова, след като свърши последния работен ден от седмицата, Гелето предприе дълго турне из магазини и супермаркети в снежната мразовита вечер. Прибра се с пълна чанта продукти в уютния затоплен дом.

Там го чакаше баба Зоя, любопитна и заинтересована. Беше го мярнала през стъклата на терасата и побърза да му отвори входната врата. Той и сам би могъл да си я отвори, но щеше да го стори след сложни манипулации, като пребъркване на всички джобове и търсене на голямата връзка ключове.

— Я да видим с какво си се натоварил, мамче? — изгука баба Зоя и поразрови пълните чанти.

— Звънях, звънях по джиесема, пък като видях, че не ми отговори, рекох да импровизирам в покупките на своя глава.

— Ох, колко много неща си купил! И тесто за лучник, и мая, и хляб, и сиренце... Тцъ-тцъ-тцъ!

— Хайде, опразни чантите, пък аз ще прескоча до кръстника, да се видим и да се поразговорим.

— Само не се бави, че сега е поледица и се пада на равнище.

— Няма, няма...

Кръстникът му, както винаги си бе на мястото, тоест в тясната опушена барачка. Слушаше чалгите на радио „Веселина“, решаваше кръстословици и чат-пат хвърляше по някоя бучка въглища в малката печка тип „циганска любов“.

— О-о-о, адаш! Как се сети да минеш!? Я, чакай да рязна с ножа на прага... Хоп, готово!

— Едно врабче ми изчурулика, адаш, че си вдигнал кръвното, та рекох да намина и да те видя.

— Нищо подобно! Врабчето те е излъгало! Има нещо друго адаш, а то е, че ме е хванала една скука, та се не трае.

— Не минават ли приятелите от кварталната навалица да те видят или им е студено като на мен?

— Благ Цеко, ти го знаеш, нали го оперираха от жлъчка? И да иска да мине, не може. Коло Клефара пък го прибра сина му на село. Нали е безработен и му трябва пенсията на баща му за пиене. Ристо Приказливия пък, комшията, да не дава Господ!... Ето, сега съм приготвил една чанта с корав хляб за кучето му, че ще умре от глад.

— Защо, какво е станало?

— Оня ден дойде, от сериозен по-сериозен и ми казва: „Геле, не чуваш ли? Тук под масата нещо звъни.“ — спрях радиоточката и се заслушах... ама не чух нищо да звъни. „Звъни!“ — казва. „Като джиесем звъни!“

Сам е човека. Починаха сина му и жена му. Живее само с едно куче. Неговият личен лекар му е изписал куп лекарства. Пие ги по цяла шепа. Какво е пил не знам, но се е ошашавил. Откачил е Ристо, ти казвам. Вчера видях дъщеря му. Попитах я за него. „Отведохме си го на село, ама човеко си не е добре. Говори си сам и някакви хора са все зад гърба му. Говорят му. Той ги чува, а ние — не. Няма да го бъде баща ми!“

Та така. Сега кукувам тук и не мога да си намеря място от скука.

— Ама, нали съм ти казвал?... Самò не се живее. Търси си компания...

— Къде да я търся тая компания бе, адаш. Ето, нали си след мен, ще видиш как е?...

— Ами твоята бивша? И тя е океавела. Само да й свирнеш и ще ти кацне на вратата.

— Глупости говориш! Не е в млекото, та в суроватката! Ние с нея си знаем навиците отлично.

— Ами така, де!

— Аз, например, ако чуя някой да ми мляска през време на ядене и ми се отщява хляб и вода. Ако някой ми хърка нощем, опулвам очи и не мога да мигна, нерви! А и тя си има там някакъв, дето й топли дупето нощем. Какво да говорим?...

— Топли, топли, ама не е мъж! Нали е с инфаркт! А ти си мъж и половина! Нищо, че ходиш с бастун. Само да кихнеш и си отвял конкуренцията в посока запад, към Сърбия. Тя знае, че вече не пиеш и ще дойде. Само да й подсвирнеш.

— Тцъ! Хайде да говорим за друго, че ще се скараме...

— За какво да се караме? Нали ми се оплакваш, че ти е самотно и скучно. Ето ти готин вариант!

— Страх ме е само едно, адаш. Страх ме е, че ще дойде ден, когато трябва да висна на прага на дъщеря ми, за да ме гледа. Дано не идва тоя момент!

— Няма да дойде! Ще ти купя билет за самолет и ще те заведе до аерогарата. Пътят от София до Ротердам е само два часа. Там ще те чака синът ти, с модерно холандско яке в ръка. Ще те посрещне както подобава и ще идете на мач на „Аякс“.

Така продължи техният разговор, полу на шега, полу на истина, докато накрая се разделиха.

Съботата за Гелето мина горе-долу добре, като всяка непланувана събота, в пране, чистене, интернет и т.н.

Дойде неделя. Рано сутринта той отиде и купи прясно мляко от едни съседни скотовъди. След туй легна да поспи, защото сънят му през нощта бе накъсан и неспокоен.

Баба Зоя пък запретна ръкави да прави лучник. Ръкавите на пуловера наистина й бяха дълги, стигаха до пръстите, защото това не беше пуловер купуван по мярка, а вещь от магазин за дрехи втора употреба.

Около обяд някой позвъни на входната врата. Гелето се събуди, но си каза, че има кой да отвори и опита отново да задреме. Уви! Не се получи! Потри лице с длан, протегна се и острият му нюх усети едва доловим дъх на изгоряло. Погледна часовника. Беше спал почти два часа. Наближаваше обяд.

Тръгна към кухнята. Миризмата на изгоряло се засилваше. Отвори вратата и подсвирна от изненада. Димната завеса бе толкова гъста, че не можеше да се различат присъстващите. Впрочем бяха само две, майка му и леля му, г-ца Гинче.

Баба Зоя се опитваше да отхлупи капака на електрическата тенджерата, а г-ца Гинче се мъчеше да отвори безуспешно прозореца на кухнята. При всичките им благородни усилия и двете не успяваха да доведат замисленото до сполучлив край.

— Пожар ли има? — попита наивно Гелето.

— Абе, заприказвахме се с леля ти и лучника загоря — смотолели баба Зоя.

— Не ме изненадва!

— Дай един нож и стига плямпа!

Баба Зоя хвана ножа и започна да чегърта черната корица на лучника. В един момент грабна с пешкир съда и го обърна на мушамата на масата. Плънката на лучника излезе от старото си място и се разля по цялата маса. Черните корички от чегъртаното се смесиха с плънката. От така получената купчина се вдигна вкусна и ароматна пара. Бабата се мъчеше да свърши още една процедура. Трудно ѝ се удаваше, защото дългите ръкави на пуловера се свличаха непрекъснато и обираха части от ароматната пихтиестата плънка.

Г-ца Гинче, забелязала гафа, взе една лъжица и започна да гребе от плънката и да пуска съдържанието на лъжицата в... устата си.

— И какво ще го правим сега този лучник? — зададе неудобния въпрос Гелето.

— Ами дайте ми го! Ще си го отнеса и ще го ям. Какво му е пък?! Само дето е позагорял... — тя бе успяла вече да омаже порядъчно уста и бузи с ароматната лучена плънка.

— А-а-а, не! В никакъв случай! Ние ще си го ядем! — отсече баба Зоя.

— Абе, невернико?! Не знаеш ли, че днес е Месни Заговезни? Яде се месо!

Въпросът беше отправен директно и злъчно към Гелето. Беше го сварила неподготвен.

— Та само аз ли да гледам в църковния календар? Вярно е, че аз го купих, ама да следя и събитията в него! Извинете, но не ми е по силите!

Той пипна с пръст омазаната ѝ буза и тя волю-неволю трябваше да се погледне в огледалото и да почисти компрометиращите петна.

— Тая сутрин професор Мермерски говори един час по радиото за вредата от саламите. В тях слагали само соя и боклуци. А от солта се разсипвали бъбреците. И сега какво? Ще оставиш майка си на този ден без месо? Лучник ли ще ядете само?

— Ами да! Но нещо си противоречиш. Говориш за вредата от салама, а после твърдиш, че се ядяло месо.

— Толкова ли сте закъсали? Я да ти дам, како, от моя салам. На! Вземи, опитай!

Г-ца Гинче рязна едно голямо парче от салама, по-известен на народа като „Кучешка радост“. Обели кожицата му и го пъкна в устата на баба Зоя. Сестра ѝ го налага с удоволствие, премлясна с уста и продължи да чисти с ножа черната корица на лучника.

— Гинче, кака, аз месо не обичам да ям. Дай ми само постни манджи...

— Аха, не яде... Виж я само как се облизва... да ида ли да купя от тоя специалитет ма, мамо?

— Не! В никакъв случай! Ще си ядем лучника!

Задушливият дим вече се бе поразсеял. От отворения прозорец влизаха кълбата пара на хапещия леден февруарски въздух. Валеше сняг на едри парцали. Котката Цурка отдавна беше избягала в топлия хол, може би поради факта, че специалната ѝ порода я бе дарила с не съвсем топлеца козина. Беше гладна. Ароматът на прегорения лучник съвсем подходящо пасваше на вкусовите ѝ желания. Тоя хапещ студ обаче не можеше да се трае. Нещастната Цурка! От време на време измякуваше жално в далечния хол, може би, за да напомни, че и тя е живо същество, че и на нея се полага част от лучника.

Г-ца Гинче се канеше да си тръгва.

— Да ти сложа ли да си отнесеш от лучника? — попита я сестра ѝ.

— Яжте си го! Горчи! Днес съм на салам! Иди купи салам бе, невернико! Купи, та нахрани майка си!

— Не! — отговорът бе излязъл от устата на баба Зоя. Тя бе категорична.

— А какво бе казал сутринта професор Мермерски? А, лельо? Че саламите били...

— Така е, но пък днес е Месни заговезни и без салам не може!

— Искаш да кажеш, че лучникът не подхожда за ядене в подобни християнски празници? Защо не погледнеш навън? Я виж! Виж ги!...

Двете сестри устремиха любопитни погледи към мястото, което сочеше...

Два съвсем изгладнели песа бяха клекнали пред отворения прозорец и съсредоточено наблюдаваха събитията в малката кухничка. Беше ги привлякъл ароматът на прегорения лучник. Човек, гледайки ги, би казал, че въпреки християнския празник, те съвсем не биха се колебали да опитат поне три кубически сантиметра от изгорялото

печиво. Това щастливо събитие би се случило, само ако някой благоволяше да им го даде. Засега обаче такъв чудесен вариант не се очертаваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.